

Sygn. akt I C 688/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko (...) w P. Oddział w Polsce

o zapłatę kwoty 3.788,05 zł

1. zasądza od pozwanego (...) w P. na rzecz powódki K. N. kwotę 3.480,39 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych trzydzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od dnia 9 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

1. umarza postępowania w zakresie kwoty 307,66 zł (trzysta siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy);

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. zasądzą od pozwanego (...) w P. na rzecz powódki K. N. kwotę 1.187 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje zwrócić powódce K. N. z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 320 zł (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 151258.

Sygn. akt I C 688/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 września 2015 r. powódka K. N., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) P. S. w P., wykonującego działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez (...) (...) Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce z siedzibą w W. (dalej: (...) (...) S.A. Oddział w Polsce) kwoty 3.296,05 zł tytułem dalszego odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, oraz kwoty 492,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych, w tym wynagrodzenia adwokackiego.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 12 czerwca 2015 r. w Ł. doszło do kolizji, w której uczestniczył samochód, będący współwłasnością powódki (...) Bank S.A. z siedzibą we W., który dokonał przelewu na powódkę wierzytelności z tytułu odszkodowania za przedmiotową szkodę komunikacyjną. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...). W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 2.804,18 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. W ocenie strony powodowej, sporządzony przez pozwanego kosztorys, na podstawie którego określił on należne powódce odszkodowanie, zawierał wiele błędów, w tym przyjęto nierealną stawkę za roboczogodzinę oraz użycie części nieoryginalnych. Wobec tego powódka skierowała do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty pozostałej kwoty należnego odszkodowania, które okazało się bezskuteczne. W celu dochodzenia swoich praw przed sądem, powódka zleciła wydanie opinii niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy przedmiotowego pojazdu na kwotę 6.100,23 zł. Zatem, pozwany winny jest dopłacić powódce odszkodowanie w wysokości 3.296,05 zł. W związku z tym, niniejsze powództwo obejmuje również żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy.

/pozew k. 2 – 6 /

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu Towarzystwu (...) dnia 8 października 2015 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 34 /

W piśmie z dnia 27 października 2015 r. pełnomocnik (...) (...) S.A. Oddział w Polsce wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) zakwestionował roszczenie strony powodowej co do wysokości, jednocześnie uznając swoją odpowiedzialność za szkodę. Z ostrożności procesowej, zakwestionował także istnienie wierzytelności po stronie powodowej. W opinii pozwanego wypłacona dotychczas kwota odszkodowania w wysokości 3.111,84 zł, a nie jak wskazuje powódka - 2.804,18 zł, w pełni kompensuje szkody związane z uszkodzeniem przedmiotowego auta. Natomiast, sporządzony na zlecenie powódki kosztorys naprawy nie uwzględnia rzeczywistych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w oparciu o ceny części i stawki za roboczogodzinę występujące na rynku lokalnym dla poszkodowanej. Co więcej, pozwany podniósł, że zastosowanie części nowych oryginalnych z logo producenta spowoduje wzrost wartości pojazdu powódki. Zatem, przy naprawie pojazdu należało wziąć pod uwagę części zamienne tzw. jakości Q. Ponadto wskazano, że powódka nie udowodniła w żaden sposób, że podane w fakturze kwota została w jakiegokolwiek części przez nią zapłacona.

/odpowiedź na pozew k. 35-37 /

Pismem z dnia 17 marca 2016 r. pełnomocnik powódki cofnął powództwo w części obejmującej kwotę 307,66 zł, jednocześnie wnosząc o zasądzenie od tej kwoty ustawowych odsetek za okres od dnia 13 lipca 2015 r. do dnia 21 września 2015 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w części obejmującej tę kwotę według norm przepisanych, w tym wynagrodzenia adwokackiego. W uzasadnieniu wskazano, że po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, tj. w dniu 21 września 2015 r., pozwany dokonał częściowej zapłaty odszkodowania w kwocie 307,66 zł.

/pismo procesowe strony powodowej k. 84-85/

W toku rozprawy z dnia 29 czerwca 2016 r. pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. odsetek ustawowych za opóźnienie.

/protokół rozprawy z dnia 29 grudnia 2016 r. k. 100-101/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. o nr rej. (...), stanowiący własność powódki K. N..

/protokół rozprawy z dnia 29 grudnia 2016 r. k. 100 verte/

Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...).

/bezsporne/

Udział w prawie własności przedmiotowego pojazdu w części 49/100 został przeniesiony na (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. w celu zabezpieczenia wierzytelności banku z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 25 kwietnia 2013 r.

Na podstawie umowy z dnia 4 sierpnia 2015 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeniósł na powódkę przysługującą mu wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r.

/umowa k. 10/

W przedmiotowego zdarzenia został uszkodzony tył samochodu powódki, zderzak i listwa z systemem parktronic, w tym czujniki. Części te były oryginalne.

Powódka chciała dokonać bezgotówkowej naprawy pojazdu w (...) serwisie (...), na co pozwany wyraził zgodę. W związku z tym, powódka pozostawiła samochód w serwisie, który sporządził kosztorys naprawy. Przedstawiony pozwanemu kosztorys został przez niego zakwestionowany z powodu zastosowania do naprawy oryginalnych części z logo producenta. Natomiast, serwis nie wyraził zgody na naprawę przedmiotowego pojazdu w ramach bezgotówkowej likwidacji szkody przy zastosowaniu części zamiennych. Pojazd nie został naprawiony.

/protokół rozprawy z dnia 29 grudnia 2016 r. k. 100 verte/

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 3.111, 84 zł, w tym kwotę 307,66 zł już po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, tj. w dniu 21 września 2015 r.

/bezsporne, decyzja z dnia 18.09.2015 r. k. 86 /

Powódka zleciła rzeczoznawcy inż. P. K. wykonanie kalkulacji napraw uszkodzeń stanowiącego jej własność pojazdu, powstałych w skutek zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2015 r. Zgodnie z kalkulacją z dnia 15 sierpnia 2015 r. uzasadnione i konieczne średnie koszty naprawy wypadkowej przedmiotowego samochodu powinny wynosić 6.100,23 zł.

Rzeczoznawca dokonał również badania systemu ostrzegania o przeszkodzie z tyłu pojazdu (tzw. parktronic) i stwierdzono, że system błędnie sygnalizuje przeszkodę za pojazdem, a także że na listwie zderzaka w miejscu osadzenia czujników są ślady bezpośredniego kontaktu z przeszkodą.

/ opinia nr (...) k. 17-28 /

Za sporządzenie przedmiotowej opinii powódka zapłaciła 492 zł.

/faktura VAT nr (...) k. 29/

Pismem datowanym na dzień 16 sierpnia 2015 r. powódka wezwała pozwane Towarzystwo (...) do wypłaty pełnego odszkodowania, kwestionując uwzględnioną przez pozwanego stawkę 70 zł netto za roboczogodzinę, ustalony zakres elementów podlegających wymianie i naprawie oraz zastosowanie części nieoryginalnych.

/pismo k. 15-16 verte /

Niezbędne i konieczne koszty naprawy powypadkowej samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), przeprowadzone zgodnie z technologią napraw producenta pojazdu, obejmujące wszelkie niezbędne i konieczne do tego czynności umożliwiające jego przywrócenie do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r., uwzględniające stawkę 150 zł za roboczogodzinę oraz zastosowanie części producenta pojazdu, a także wymianę dwóch czujników parkowania jako minimalną ilość koniecznych do wymiany elementów systemu parktronic, na dzień zaistnienia szkody wynoszą 6.597,95 zł brutto, a na dzień sporządzenia opinii - 6.828 zł brutto.

Uszkodzone części przedmiotowego pojazdu zakwalifikowane przez pozwanego do wymiany nie występują w charakterze zamienników jakości (...), a uwzględnione do naprawy przez pozwanego zamienniki klasy (...) to dopiero czwarta kategoria jakościowa części zamiennych po oryginalnych z logo producenta, (...) i (...), która charakteryzuje się porównywalną jakością.

Użycie do naprawy pojazdu powódki części oryginalnych z logo producenta nie spowodowałoby wzrostu wartości naprawianego pojazdu.

Biorąc pod uwagę, że w wyniku kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r., czujniki centrale (tj. osadzone najbliższej osi pojazdu) systemu parktronic znajdowały się w bezpośredniej strefie kontaktu przy centralnym uderzeniu w tylni zderzak przez inny pojazd, to co najmniej dwa czujniki parkowania (z czterech) powinny być zakwalifikowane do wymiany. Czujniki parkowania to bardzo skomplikowane, miniaturowe i delikatne urządzenia elektroniczne, i nawet słabe uderzenie w głowicę czujnika, powoduje jej rozkalibrowanie, co prowadzi do błędnego działania.

/opinia biegłego sądowego z zakresu budowy samochodów i ciągników oraz przepisów ruchu drogowego K. D. k. 50-75 /

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności złożonej w sprawie opinii biegłego sądowego oraz zeznań powódki. Uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki ustalony została w oparciu o opinię biegłego sądowego z budowy samochodów i ciągników oraz przepisów ruchu drogowego K. D.. Biegły w ocenie Sądu sporządził kompletną i fachową opinię, odpowiadającą na zagadnienia wskazane przez Sąd w tezie dowodowej.

Przedmiotowa opinia co do zasady nie była kwestionowana przez żadną ze stron sporu. Jednakże, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 31 marca 2016 r. podniósł, że neguje dokonaną przez biegłego kalkulację naprawy według kosztów maksymalnych, tj. z uwzględnieniem stawki 150 zł za roboczogodzinę dla (...) oraz wymiany czujników parkowania. Natomiast oszacowane przez biegłego koszty naprawy w kwocie 5.114,11 brutto na dzień zaistnienia szkody, przy uwzględnieniu stawki dla warsztatu nieautoryzowanego w wysokości 100 zł za roboczogodzinę, z pominięciem czujników parkowania, przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych w opinii strony pozwanej w zupełności przywróca pojazd powódki do stanu sprzed szkody. Wskazano, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność dokonania naprawy przedmiotowego pojazdu w autoryzowanym serwisie, a na dodatek przedstawiony przez (...) B. kosztorys naprawy opiewał na kwotę 5.642,99 zł brutto, a nie jak ustalił biegły - na kwotę 6.828 zł brutto. Natomiast, kwestia wymiany czujników parkowania jest kwestia sporną między stronami, i zdaniem pozwanego nie ma żadnego uzasadnienia by takowe uznać w poczet szkody. Podniesiono, że podczas oględzin podstawowych nie stwierdzono uszkodzenia czujników parkowania, jak również nie stwierdzono takiego uszkodzenia w (...). Niesprawność czujników została zgłoszona dopiero w dniu 30 lipca 2015 r., gdzie przedmiotowa szkoda miała miejsce w dniu 11 czerwca 2015 r. i w tym okresie czasu czujniki mogły ulec uszkodzeniu. Pełnomocnika pozwanego nie wynosił o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej, wnosząc jedynie o ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie oszacowanych przez biegłego na dzień szkody kosztów naprawy w kwocie 5.114,11 zł brutto.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W przypadku kolizji pojazdów mechanicznych stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W niniejszej sprawie powódka K. N. dochodziła uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), jakiej doznała w wyniku kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r. Pozwane (...) (...) S.A. Oddział w Polsce uznało swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powódkę roszczenie o uzupełnienie odszkodowania oparte na prywatnej kalkulacji naprawy, wykonanej na zlecenie powódki, uwzględniającej użycie części oryginalnych z logo producenta. Dodatkowo, podniosło brak przedstawienia przez stronę powodową faktur dokumentujących dokonanie naprawy pojazdu w autoryzowanym serwisie, co rzutuje na zakres świadczenia. Kwestionowało również uwzględnienie konieczności wymiany dwóch czujników parkowania oraz żądanie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie

części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesadzający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, że kolizja w wyniku, której uszkodzeniu uległ stanowiący własność powódki pojazd marki B. o nr rej. (...) miała miejsce w dniu 12 czerwca 2015 r. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił na podstawie zeznań powódki, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. Natomiast, pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie daty 11 czerwca 2015 r., wynikającej z akt szkodowych. W tym miejscu należy wskazać, że ustalenie daty wystąpienia zdarzenia szkodzącego miało drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż pozwany nie kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności. Jednakże, Sąd rozpatrując niniejszą sprawę dla spójności rozważań ustalił, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w dniu 12 czerwca 2015 r.

Główną osią konfliktu między stronami było ustalenie zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe powódki, na skutek zdarzenia za które odpowiedzialność ponosi pozwany, a w konsekwencji tego - należnego powódce z tego tytułu odszkodowania, tj. określenia uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, pozwalających na przywrócenie go do stanu sprzed kolizji.

Kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawało zakwalifikowanie jako następstwa przedmiotowego zdarzenia uszkodzenia systemu parktronic w pojeździe powódki. Powódka wskazała, że na skutek kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r. umieszczone w tylnym zderzaku czujniki przestały prawidłowo działać. Natomiast, strona pozwana utrzymywała, że podczas dokonanych w związku z przedmiotową szkodą oględzin pojazdu nie ujawniono uszkodzenia czujników parkowania. Powołano się również na przedstawiony przez autoryzowany serwis kosztorys naprawy pojazdu powódki, który nie uwzględniał wymiany tych części.

W tym zakresie, na podstawie złożonych w sprawie zeznań powódki, Sąd ustalił, że przed zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2015 r. tylnie czujniki parkowania w należącym do niej pojeździe były sprawne i uległy uszkodzeniu na skutek przedmiotowej kolizji. Natomiast pozwany nie przedstawił żadnych dowodów przemawiających za wcześniejszą niesprawnością czujników lub ich uszkodzeniem po zaistnieniu szkody z dnia 12 czerwca 2015 r. Sąd nie znalazł również podstaw, aby odmówić zeznaniom powódki waloru prawdziwości i wiarygodności. Ponadto, w złożonej w sprawie opinii, biegły z zakresu budowy samochodów i ciągników oraz przepisów ruchu drogowego K. D. wskazał, że zamontowane w pojeździe powódki tylnie czujniki parkowania mogły zostać uszkodzone na skutek przedmiotowej kolizji i w związku z tym, przynajmniej dwa z czterech czujników powinny zostać zakalibrowane do wymiany. Zdarzenia, które spowodowało szkodę powódki, polegało na uderzeniu jej pojazdu przez inny pojazd w tylni zderzak. Natomiast, czujniki centralne (umieszczone najbliższej osi pojazdu) znajdowały się w bezpośredniej strefie kontaktu przy zderzeniu. W przypadku tego typu urządzeń, każde, nawet delikatne uderzenie w głowice czujnika, powoduje jej rozkalibrowanie, co prowadzi do nieprawidłowego działania czujników. Rzadko zdarza się, aby dwa z czterech czujników po tego typu zderzeniach pozostawały sprawne. Wobec tego, Sąd ustalił, że do uszkodzenia czujników parkowania w pojeździe powódki doszło na skutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwany i konieczność wymiany dwóch czujników pozostaje w związku przyczynowo skutkowym z przedmiotową szkodą.

Następnie, ustalając wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki, pozwalających na przywrócenie stanu sprzed kolizji z dnia 12 czerwca 2015 r., Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu budowy samochodów i ciągników oraz przepisów ruchu drogowego K. D.. Biegły ustalił, że koszty te przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części z logo producenta, z uwzględnieniem stawki za roboczo-godzinę obowiązującej w (...) serwisie (...) oraz kosztów wymiany dwóch czujników systemu parktronic na dzień zaistnienia szkody wynoszą 6.597,95 zł brutto. W ocenie biegłego, do której Sąd przychylił się w całej rozciągłości, jedynie naprawa przedmiotowego pojazdu z użyciem części oryginalnych z logo producenta pojazdu pozwala na przywrócenie go do sprawności technicznej, estetycznej oraz

poziomu bezpieczeństwa sprzed szkody. Co więcej, dla tego typu pojazdu nie występują części zamienne jakości (...). Jak wskazał biegły, naprawa dokonana z zastosowaniem nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu nie spowoduje wzrostu wartości majątkowej przedmiotowego samochodu. Sąd ustalił, że przed kolizją z dnia 12 czerwca 2015 r., uszkodzone w jej wyniku części pojazdu powódki były oryginalne z logo producenta. Zatem, użycie tego typu części nie doprowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia powódki. Podkreślenia wymaga fakt, że świadczenie z tytułu odszkodowania w niniejszej sprawie ma służyć przywróceniu stanu sprzed zdarzenia szkodzącego, a nie jedynie doprowadzeniu pojazdu do stanu umożliwiającego jego prawidłowe użytkowanie. Zatem, w pełni uzasadnione jest żądanie przez powódkę świadczenia powalającego na naprawę należącego do niej pojazdu przy użyciu części oryginalnych z logo producenta, skoro takie części zostały uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 12 czerwca 2015 r. Z tych samych przyczyn wydaje się być uzasadnione zastosowanie stawki za roboczogodzinę obowiązującej w (...) serwisie (...), gdyż skorzystanie z jego usług daje rękojmię prawidłowej i fachowej naprawy pojazdu powódki. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić powódce prawa wyboru autoryzowanego serwisu zwłaszcza, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że należące do niej auto było wcześniej naprawiane w warsztatach nieautoryzowanych (wyłączając drobne usługi eksploatacyjne, takie jak wymiana oleju). Uwzględnioną stawkę za roboczogodzinę w (...) serwisie (...) w wysokości 150 zł nie można uznać za wygórowaną i w związku z tym, Sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanego dotyczącego zastosowania stawki za roboczogodzinę w średnio dobrze wyposażonym lokalnym zakładzie blacharsko-lakierniczym w wysokości 100 zł.

Za zasadne należy również uznać żądanie zapłaty odszkodowania w wysokości 492 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy, albowiem wydatek ten pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2015 r. Należy wskazać, że gdyby nie doszło do kolizji, w wyniku której został uszkodzony pojazd powódki i za którą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwane Towarzystwo (...), nie byłaby potrzebna kalkulacja naprawy pojazdu wykonana przez stronę pozwaną, a w konsekwencji tego nie byłoby potrzeby jej weryfikacji i zlecenia prywatnej kalkulacji przez powódkę. W ocenie Sądu był to zatem wydatek celowy z punktu widzenia dochodzenia przez powódkę swoich praw, albowiem pozwoliło jej na weryfikację przedstawionej przez ubezpieczyciela wyceny, która jak się okazało, była znacznie zaniżona. Ponadto kwota dochodzona przez powódkę z tytułu sporządzenia ekspertyzy została udowodniona fakturą, nie jest wygórowana i nie odbiega od kwot pobieranych za podobne usługi przez innych działających na rynku rzeczoznawców.

Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 3.111, 84 zł oraz żądanie pozwu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.988,39 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kwotę 492 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy, co daje łącznie kwotę 3.480,39 zł.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

W niniejszej sprawie powódka wezwała pozwane Towarzystwo (...) do wypłacenia pełnego odszkodowania pismem z dnia 16 sierpnia 2015 r., jednakże nie wskazała w nim wysokości swojego żądania. Do sprecyzowania roszczenia doszło dopiero w złożonym przez powódkę pozwie, który została doręczony stronie przeciwnej w dniu 8 października 2015 r. Wobec tego, Sąd uznał, że roszczenie powódki z tytułu uzupełnienia odszkodowania za szkodę z dnia 12 czerwca 2015 r. stało się wymagalne w chwili powzięcia przez pozwanego wiedzy o zakresie roszczenia powódki, tj. w dniu doręczenia odpisu pozwu. Zatem, strona pozwana pozostawała w zwłoce od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu, tj. od dnia 9 października 2015 r. W związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), która zmodyfikowała regulacje prawne dotyczące odsetek, ustanawiając trzy ustawowe podstawy ich zasądzenia, Sąd orzekł o obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty od dnia 9 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a odsetek ustawowych za opóźnienie - od dnia 1 stycznia 2016

r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. W takim stanie rzeczy, żądanie powódki dotyczące zasądzenia odsetek ustawowych w zakresie cofniętego powództwa w kwocie 307,66 zł, od dnia 13 lipca 2015 r. do dnia 21 września 2015 r. również nie zasługiwało na uwzględnienie. (punkt 1. i 3. sentencji wyroku).

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c., aż do rozpoczęcia rozprawy pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku, przy czym z mocy art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew co do żądania kwoty 307,66 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania z powodu wypłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa dalszego świadczenia w związku ze szkodą z dnia 12 czerwca 2015 r., przed rozpoczęciem rozprawy, bez zrzeczenia się roszczenia. W takim stanie rzeczy, zgoda pozwanego nie była wymagana. Natomiast, biorąc pod uwagę przyczynę cofnięcia pozwu, Sąd nie stwierdził wystąpienia negatywnych przesłanek z art. 203 § 4 k.p.c. W związku z tym, Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie co do kwoty 307,66 zł (punkt 2. sentencji wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., z uwagi na to, iż powództwo zostało uwzględnione w całości. Na koszty poniesione przez powódkę składają się: opłata sądowa od pozwu – 190 zł, koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 600 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, obliczony stosownie do § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 461 z późn. zm.) oraz część wynagrodzenie powołanego w sprawie biegłego, pokryta z zaliczki uiszczonej przez powódkę w wysokości 380 zł. Łącznie koszty poniesione przez powódkę stanowią kwotę 1.187 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz tytułem zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw (punkt 4. sentencji wyroku)

W toku postępowania strony uiściły zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie po 700 zł. Jednakże wynagrodzenie przyznane biegłemu opiewało na kwotę 1.080 zł, które wypłacono: w wysokości 700 zł z zaliczki wpłaconej przez pozwanego, zaksięgowanej pod pozycją 2411 151227 i w wysokości 380 zł z zaliczki wpłaconej przez powódkę, zaksięgowanej pod pozycją 2411 151258. Tym samym na rachunku sum depozytowych pozostała nadpłacona kwota zaliczki. Z tego też powodu należy zwrócić powódce kwotę 320 zł (700 zł - 380 zł) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi (punkt 5. sentencji wyroku).